

 HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE



LARA
TEMPLEOVÁ

Benátská mise slečny Phoebe

LARA TEMPLEOVÁ

BENÁTSKÁ MISE
SLEČNY PHOEBE

PŘEKLAD

LUCIE SILVOVÁ

Milá čtenářko,

věřím, že mi dáte za pravdu, že naše názory na manželství a vztahy v rodině jsou nejvíce ze všeho ovlivněny právě rodinou, ze které pocházíme. Negativní zkušenosti mají za následek nevíru v manželství jako instituci, a je jedno, jestli žijeme v 19., nebo 21. století.

Své o tom vědí hrdinové romance Aféry a zásnuby a stejně tak i protagonisté povídky Benátská mise slečny Phoebe. Obě romance se odehrávají v době po napoleonských válkách, v době, kdy budoucí partneři měli jen velice omezené možnosti se blíže poznat. K tomu připočtíme onu výše zmíněnou nedůvěru v manželství, společenské, náboženské a genderové předsudky a máte tu situaci, kdy vznik dobrého vztahu a posléze šťastného manželství se rovná zázraku. A přesto k zázrakům docházelo a dochází a Vám jen stačí si někde v tichu sednout a začíst se do příběhu, který máte právě v rukách.

S láskou

Váš Harlequin

Lara Templeová

**BENÁTSKÁ MISE
SLEČNY PHOEBE**



Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Wrong Way to Catch a Rake

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Lucie Silvová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2022 by Ilana Treston
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1167-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1168-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1169-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Palác Gioconda, Benátky, září 1822

„Nesouhlasím.“ Hluboký, lehce zastřený hlas lorda Wrexhama se srozumitelně nesl celým hlavním salónem hotelu Gioconda. „Všechny písně nejsou o smilnění. Jedna z nejlepších byla složena o stromě, ale pochybuju, že by na něj chtěl král Xerxes zaútočit jiným nástrojem než sekerou.“

Ticho následující po téhle hlášce rušily jen trylky gondoliéra, který právě plul na své lodi dole po kanále. Phoebe Brimfordová potlačila povzdech a pokusila se znovu soustředit na čtení. Po dvou týdnech v hotelu už ji vůbec nepřekvapovaly žerty vínem rozjařeného lorda Wrexhama.

Reakce ostatních hostů hotelu byly podobné. Pan George Clapton, syn britského konzula v Benátkách, se na lorda Wrexhama díval, jako by to byl odporný červ, kterého zrovna našel v polévce. A chudák pan Arthur Hibbert, v hotelu jediný spojenec lorda Wrexhama si nervózně popotahoval kravatu, což byl jeho zlovyk tím markantnější, čím víc jeho přítel nasával. A protože lord Wrexham popíjel dost a často, byla kravata pana Hibberta málokdy v bezchybném stavu.

Kromě Phoebe a její tety bydlela v hotelu ještě paní Banisterová a pan Rupert Banister, bohatá vdova a její velmi plachý syn. Chudákovi Rupertovi zrudly uši po

té provokaci, ale Phoebe doufala, že paní Banisterová neslouží sluch už tak dobře, aby to celé zaslechla. Slabá naděje vzala za své, když paní Banisterová poklekala Phoebe svým vějířem po koleně a hlasitě se dožadovala: „Cože to říkal o stromě?“

Phoebe položila knihu a zdvořile se usmála. „Lord Wrexham zmiňoval árii od Händela, paní Banisterová, *Ombra mai fu*, ve které král Xerxes obdivuje platan. Je to krásná píseň.“

„Píseň o stromě? Co si ti cizinci všechno nevymyslí?“

„*Mamá!*“ zašeptal Rupert rudý až po kořínky vlasů.

Phoebe chvilku přemýšlela, zda by neměla paní Banisterovou upozornit, že jako Angličanka v Benátkách spadá do přesně stejné kategorie, o které se tak pohrdavě vyjadřuje. Ale kvůli svému postavení společnosti lady Graftonové si tak přílišnou upřímnost nemohla dovolit. Kdyby snad chtěla pomyslnou hranici svého postavení překročit, její zaměstnavatelka, která se na ni trochu pobaveně a trochu varovně dívala svýma hnědýma očima z protějšího křesla, by ji jistě okamžitě zarazila. Proto raději pronesla: „Abych byla přesná, Händel strávil většinu svého života v Londýně.“

„To je pravda,“ souhlasil lord Wrexham a pomalu se loudal salónem směrem k nim. „Byl asi stejně tak Angličan jako náš drahý král George, ale měl mnohem lepší chování, jestli jsou všechny historky pravdivé. *Ten* alespoň nezplodil hejno parchantů se smečkou milenek. Ale no tak, nevyšiluj, Hibe. Nejsem ještě úplně na mol. K tomu bych potřeboval ještě nejmín dvě láhve.“

„Vrátíme se do svých pokojů, Ruperte,“ oznámila paní Banisterová a po lordu Wrexhamovi hodila výhrůžným pohledem. „Už se mi tu v salóne dost špatně dýchá.“

„Ano, mamá,“ souhlasil pan Banister a omluvně se podíval na Phoebe i její tetu a spěchal doprovodit matku z místnosti.

„Chudák štěně.“ Lord Wrexham se opřel o opěradlo

Phoebina křesla a přihlížel majestátnímu odchodu paní Banisterové. Kabát mu voněl skořicí a whisky, což nebyla vůbec nepříjemné kombinace. „Z jejích spárů se pravděpodobně nedostane, dokud ona nezačlepe bačkorama a nebude pod drnem.“

Phoebe s tímhle předpokladem nemohla polemizovat. Raději se ho zastala. „Je to velmi příjemný mladý muž.“

„Mohl by být, ale s velkou nadějí na něj ty svoje tygří oči neupínejte. Ta dračice ho jen tak snadno nepustí.“

„Dome!“ Hibbertův hlas zazněl výhrůžněji než obvykle, obočí se mu zvedlo a kravatu už měl zcela poníčenou. „Je dost zlé, když porovnáváš Händela a krále George, ale tohle už je příliš.“

„A co jsem řekl?“ zeptal se lord Wrexham neústupně. „Proč by nemohl Händel napsat milostnou árii o stromě? *Stromy* alespoň neotravují, ani se nedožadují žádných tretek.“

„Ani se neopíjejí do bezvědomí, lorde Wrexhame,“ poznamenala Phoebe jedovatěji, než bylo obvykle jejím zvykem. Dotkla se jí více jeho poznámka o jejích očích než náznak, že se snaží polapit pana Banistera. Nevadilo jí, že ji společnost považovala za nehezkou, ale myslela si, že její oči jsou bohužel velmi nezvyklé a nápadné. Ani to, že nosila brýle, nezabránilo, aby si lidé nevšimli, že má panenky jantarově světle hnědé ale orámované tmavohnědě.

Tmavě modré oči lorda Wrexhama na ni upřeně hleděly napůl skryté za dlouhými řasami. Přestože se trochu nakřivo šklebil a tmavé vlasy měl zcela rozčuchané, stále představoval nejhezčího muže široko daleko a dobře to věděl. Vypadal, že svým upřeným pohledem chce urovnat všechna pírká, která jí právě před chvílí pocuchal.

„Zcela správně, drahoušku. Ale mužští jsou velmi nespolehlivé bestie. Mnohem lepší je věnovat své srdce nějakému stromu nebo balíku rašeliny, nemyslíte?“

„A úplně nejlepší je nedávat srdce nikomu, pane. Já své srdce pro sebe využiju daleko lépe než kdokoliv jiný.“

„Ta mi to nandala, co Hibe?“ odpověděl, poplácal přítele po rameni a trochu se zakymácel. Pan Hibbert ho chytil za paži a vzdychl si.

„Tak pojď, Dome. Měl by sis trochu odpočinout, než...“

Ale lord Wrexham vyklouzl z jeho sevření a potácel se směrem k východu na zadní nádvoří. Cestou povalil malý stolek a ani si toho nevšiml. Chudák pan Hibbert stolek znovu postavil na místo a s rezignovaným povzdechem přítele následoval. Pan Clapton se uchechtl, jak se mu scénka líbila.

„Asi se vzdálil, aby to vypité vyhodil venku.“

Phoebe ignorovala Claptonovu poznámku, i když si pomyslela, že jestli kvůli tomu lord Wrexham odešel, bude to tak lepší. Čím méně alkoholu v sobě bude mít, tím lépe.

Ne, že by na tom tak moc záleželo. Přihlížela, jak se strýc Jack upil k smrti, i když mnohokrát doufala, že toho nechá. Až nakonec přistoupila na myšlenku, že to není možné. A nebylo nic, co by mohla udělat, aby zachránila člověka, který ji vysvobodil z mizérie a dal jí i tetě cíl života a hrdost. Většinu svého života nemohla ovlivnit, a proto byla rozhodnuta držet pod svojí kontrolou alespoň tu jeho část, kterou ovlivnit mohla.

Nakonec nemírné pití pravděpodobně zničí i lorda Wrexhama. Ať už jakýmkoliv způsobem. Včera v noci, když přicházeli po mole do hotelu, ho jen velmi rychlá reakce pana Hibberta zachránila, aby se nestal pádem do Velkého kanálu potravou ryb. Pan Clapton se nejdříve lekl a pak upozornil pana Hibberta, že ve studené vodě kanálu by lord Wrexham mohl vystřízlivět. Phoebe nesdílela Claptonův optimismus. Opilci se obvykle spíš utopí, než aby pádem do vody vystřízlivěli.

Kdyby se Dominic Allerton, markýz z Wrexhamu

a dědic vévody z Rutherfordu utopil, asi by mnoho lidí netruchlilo. Možná jen pan Hibbert a pár městských hazardních hráčů a ještě pár žen. Asi by netruchlil ani jeho otec. George Clapton totiž svěřil lady Graftonové a Phoebe, že by vévoda vůbec nelitoval, kdyby se s jeho starším synem něco stalo a dědictví se ujal mladší syn, který je přímo vzorem vévodské bezúhonnosti, a že to není žádným tajemstvím.

Chudák pan Hibbert se snažil ze všech sil, aby svého přítele chránil, ale lord Wrexham byl jako každý pijan přesvědčený, že on ví všechno nejlépe. Přitom kráčí cestou směrem k vlastnímu zničení jako ten nejzanícenější poutník. Dámy s ním zatím flirtovaly a vzdychaly při pohledu na to, jak se ničí. Kdežto muži na něj samolibě hleděli spatra.

Phoebe přihlížela zmateně jejich odchodu a nic neříkala.

„Omlouvám se za Doma,“ řekl Hibbert do ticha. „Dokáže být úžasný společník, ale...“

„Prosím, neunavujte se omlouváním, pane Hibberte,“ vložila se do jeho omluv lady Graftonová svým povýšeným tónem. „Vy jste úžasný, jak se o něj staráte, ale nemyslím, že byste na toho hezkého mladého muže měl sebemenší vliv.“

„Už není tak mladý.“ Pan Clapton se zapojil do hovoru a hodil nepříteliš přívětivým pohledem na zavírající se dveře. „Už mu musí být dobře přes třicet.“

„Drahý pane Claptone,“ opáčila lady Graftonová o trochu méně příjemným tónem. „On a vy jste pro mě stále mladí mužové, a tak to už necháme, ano? A teď se, prosím, přidejte ke svým přátelům. Všechen tenhle rozruch nesvědčí mojí pleti.“

George Clapton při té výtce zrudl a kvapně zmizel. Pan Hibbert ještě jednou vzdychl a následoval ho. Phoebe vyčkala, dokud za nimi nezapadly dveře a pak se usmála na svoji tetu.

„A ty mi něco vykládej o dračících, Milly.“

„Ale já umím být jednou z nich, když chci. A chudáka lorda Wrexhama je opravdu škoda. Možná je opilec bez vindry, ale stejně je široko daleko nejhezčím Angličanem v Benátkách. Prý kvůli němu se Byron rozhodl odjet do Raveny, nemohl skousnout, že je někdo hezčí.“

Phoebe sebrala svoji knihu. „Nesmysl.“

„No, alespoň se to říká. Anebo že by se Byron do tohohle Adonise až po uši zamiloval, jenže Dominic dal přednost půvabům comtesy Morosini? Nikdy si tyhle drby správně nezapamatuju.“

„Od chvíle, kdy jsme sem přijely, zaslechla jsem, že se o lordu Wrexhamovi *říká* ledacos. Většinou je to vymyšlené a navzájem si to protiřečí. A lord Byron bezpochyby opět prchnul před dluhy. Anebo se začal nudit. A jestli *byl* skutečně zamilovaný do lorda Wrexhama, čemuž bych se vůbec nedivila, protože se zdá, že milenců i milenek už měl za svůj zatím krátký život dost. Pochybuju o tom, že mu jeho ohromná marnivost vůbec dovolila se zamyslet. Hezčí hoši jsou podivuhodně povrchní a ohební. Pochybuju, že některý z nich tuší, co je to láska.“

„A ty, drahoušku Phoebe, ty to tušíš?“ Lady Graftonová se usmála a zívla.

„Zásah, Milly, a velmi přesný,“ přiznala Phoebe s milým úsměvem a Milly se trochu zarazila.

„Nemyslíš, že jsme se ocitly ve velmi podivné skupině. Jsem zvyklá na to, že všude vyčnívám, ale Benátky mě odsunuly do stínu v mnoha ohledech. Nezdá se ti divné, že lord Wrexham a pan Hibbert se ubytovali zrovna v tomhle hotelu? Přijde mi to tu pro hosty Dominicova typu příliš klidné a nudné.“

Phoebe přikývla. I jí to přišlo divné. „Vypadá to, že palác Gioconda v každém případě přitahuje stěhovavé Angličany. Clapton je odporný druh, ale alespoň jsou on a ta děsná Agatha Banisterová výborným zdrojem všech možných klepů, které můžeme šířit dál.“

Milly ze sebe vydala jakési zavrnutí podobné

zvuku, jaký vydávají velké, smetanou nacpané kočky. „Ano, já si každou klevetu vyšperkuju a pošlu ji dál. Tu o proutnicích, i tu o pedantech. Prosím, buď tak laskava a zavři dveře. Hoši je nechali otevřené a je tady hrozný průvan. Jsem zmrzlá jako kostka ledu.“

Phoebe ignorovala přehnané přirovnání a přešla salónem, aby dveře ven na nádvoří zavřela. Mramorová podlaha byla za staletí popraskaná a ošoupaná, ale šero dokázalo tenhle nedostatek skrýt stejně dobře jako vrstvy prachu a špíny na zlatem zdobeném štukování. Ohromný lustr nahoře byl ozdoben nesčetnými pavučinami asi proto, že se vůbec nikdo v tomto století nenamáhal ho vyčistit, říkala si Phoebe. Paní Banisterová si stěžovala, ale Phoebe tahle ošuntělost nevadila ani v nejmenším. Ona i Milly na svých cestách zažily lepší ale i horší ubytování. A Benátky jsou přece jenom Benátky.

Nádvoří ji přivítalo temnotou a těžkým tichem. Proto, místo aby zavřela dveře, jak jí teta požádala, sestoupila po kamenných schodech a na chvíli se zastavila, aby si vychutnala chladnou temnotu benátské noci. Nádvoří tvořil prázdný prostor, jen při jeho okrajích stály jakési velké staré nádoby, které snad původně sloužily jako květináče pro vzrostlé stromky, ale teď už jen zachytávaly dešťovou vodu. Ve tmě připomínaly příkrčené postavy, které se shromáždily, aby naplánovaly nějaké spiknutí.

Na vzdálenějším konci se tyčil oblouk velkých dřevěných vrat, jež vedly na náměstí San Stefano. Lord Wrexham patrně zmizel jimi, aby vyhledal další víno, ženy a zpěv. Anebo spíš víno, ženy a karty. Předpokládala, že jeho další činnosti jistě budou zahrnovat i ženy. Jak ženy, tak muži se kolem něj stahovali jako vosy kolem přezrálého melounu. Nepochybovala o tom, že ložnice obou pohlaví byly otevřené pro hezkého Angličana, kdyby se rozhodl je poctit svou přítomností.

Phoebe netrpěla v této oblasti předsudky jako

mnoho jiných anglických návštěvníků. Jak ona tak i její teta byly syty kazatelů a jejich řečí o mravném chování, protože byly vychovány v přehnaně zánícené komunitě v Northumberlandu. „Každému, co jeho jest“ bylo Phoebiným mottem. Z morálního hlediska to nebylo úplně korektní, ale přišlo jí to správné.

„Přišla jste se podívat, jestli jsem pře-přepadl do kanálu?“

Zastřený hlas velmi blízko ji vytrhl ze zamyšlení a ona se překvapeně otočila. V té tmě si nevšimla, že kdosi sedí na kamenné lavičce u zdi s lokty na kolenou a se stříbrnou placatkou v ruce.

„Ne, lorde Wrexhame,“ odpověděla věcně. „Přišla jsem zavřít dveře. Nechal jste je otevřené a lady Graftonová nestojí o průvan.“

„Ve starých barabiznách je průvan vždycky. Jako byste bydlela ve stanu.“

„Neřekla bych, že je to až tak hrozné.“

„Vy jste nikdy nespala ve stanu, že ne?“ namítl.

„Ne, nikdy. A vy?“

„Ano, já ano. Tedy pokud jsme je měli k dispozici, jinak pod širákem.“

Teď si vzpomněla, jak se pan Hibbert zmiňoval o tom, že sloužili u stejného pluku. Možná by se tím dalo vysvětlit i to jeho nemírné pití. Spousta mužů se vracela z války jako rozbité nádoby, které už nikdy nedržely pohromadě tak, jako předtím. Prohlédla si slabý obrys jeho tváře ze strany. Byl to velmi hezký profil.

Je ho *opravdu* škoda. Ale že je hezký, ještě není žádná záruka hodnoty. Často právě naopak. I když je tak pošramocený, přesto je stále obdivován a obletován. Jenže všechen ten obdiv mu nepřináší vůbec nic dobrého. Opřela se ramenem o veřej dveří.

„No, i když je člověk nucen pobývat v průvanu, stejně jsou Benátky na podzim krásné.“

„Pánbůh mi pomoz, neříkejte, že jste jedna z těch nevyléčitelných optimistek.“

„A pánbůh pomoz i mně, neříkejte mi, že jste jeden z těch notorických šlechtických remcalů.“

Otočil hlavu a v jeho očích se odrazil záblesk světla z jednoho okna, kde se právě zatahovaly závěsy. Stříbrně zazářily jako oči vlka, jenž se právě vynořil z lesa.

„Vy mě pokládáte za... remcala?“ V jeho hlase zazněl nějaký podivný tón. Nemohla rozluštit, jestli se naštvál nebo ho to jen pobavilo.

„Myslím si...“ Phoebe se přiměla k věcnosti. „Myslím si, že si ani trochu nepřejete vědět, co si doopravdy myslím, lorde Wrexhame. A protože teď právě vypadáte dost střízlivý na to, abyste si sám poradil, popřeju vám dobrou noc.“

„Počkejte. A co kdybych to *chtěl* přece jen vědět?“ Opřel se o oprýskanou zeď, založil si ruce na prsou a placatku si přitiskl na srdce.

„Je mi líto vašeho komorníka. Váš kabát bude samá omítka. Ale pořád je to lepší, než kdybyste skončil v kanále.“

„Nemám komorníka. Poslední dobou si ho nemůžu dovolit anebo tak něco. Proto si s Hibem vystačíme sami v tomto rádoby hotelu. Ale zrovna tohle jste na mysli asi neměla.“

„Nemáte tušení, o čem přemýšlím.“

„Ne, ale vypadala jste, že si děláte starosti s něčím mnohem horším, než je stav mého kabátu. Dívala jste se na mne velmi lítostivým pohledem.“

Musela být vděčná za tmu. Asi se tak opravdu dívala, což bylo velmi hloupé.

„O tom pochybuju, skutečně si nemyslím, že byste si zasluhoval jakoukoliv lítost, lorde Wrexhame.“

„Promiňte, tak jste se dívala *kriticky*? Stejně jako Clapton, paní Banisterová, Hibbert a ostatní.“

„Paranoia je dost znepokojivým příznakem duševní nemoci, lorde Wrexhame. A co se týče pana Hibberta, jste k němu nejen nespravedlivý, ale dokonce velmi nelaskavý. On se k vám chová velmi hezky a velkoryse,

dokonce do té míry, že mě to udivuje. Ani jednou nedal najevo, že se považuje za něco lepšího. A jestli to nevidíte, pak jste na své cestě za totálním zničením mnohem dál, než jsem si myslela. Právě teď jste natolik střízlivý, abyste se začal litovat, proto byste měl z toho udělat precedens, dát si trochu čaje a jít si brzy lehnout, co myslíte?“

Řekla toho mnohem víc, než měla původně v úmyslu a jen čekala na jeho výbuch zlosti, ale on se jen krátce zasmál. Snad jeho arogance vyprchávala, jakmile vystřízlivěl. Bezpochyby bude za chvíli potřebovat další dávku alkoholu, ale v podobných chvílích mezi vystřízlivěním a opětovným upadáním do alkoholového zapomnění měla dojem, že vidí toho člověka, jakým kdysi býval. V těch okamžicích ho opravdu litovala. Ale říkat mu to rozhodně nebude.

„To už je docela proslov na někoho, kdo je obvykle velmi potichu,“ řekl. „A s Hibem máte pravdu. Je to dobrý kamarád. Nedaří se mi ho přesvědčit, že jsem ztracený případ. Myslí si, že jsem mu zachránil život. Což jsem samozřejmě neudělal. Byla to jen náhoda, že zrovna můj výstřel zasáhl vojáka, který na něj mířil. Sentimentálně to pořád opakuje. Proč svoji řeč nevěnujete raději *jemu*, místo abyste mrhala svým časem na takového budižkničemu, jakým jsem já?“

„Protože na rozdíl od něj, neplýtvám časem na ztracené případy.“

„Au, to bolí. Vy tedy jdete rovnou na dřeň, co? Malá slečno Primulko.“

„Primulko?“ zmateně se zeptala.

„Primulka, ale ta sytě červená kvůli vašich zrzavým vlasům. Jste jako jedna z těch Veroneseových modelek zahalená do košilek a cudných šatů s fižím u krku. Chováte se a mluvíte jako guvernanka, ale za těmi brýlemi schováváte kočičí oči, které se dívají seshora ze zídky na psí smečku dole. Dobře ví, že je nepřemůž, ale je stoprocentně přesvědčena, že je přelstí.“

Teď už jí bylo jasné, že je celá rudá, tváře jí hořely zlostí a zděšením. Zaplať pánbůh za tmu. Měla by se ihned vrátit do salónu, ale protože tohle byl první zajímavý rozhovor za posledních několik dní, ještě zůstala tam, kde byla.

„Zajímavé. Všimla jsem si, že se někteří lidé chovají daleko příjemněji, když jsou pod parou. A vy k nim patříte, pane.“

Znovu se zasmál a poplácal lavičku vedle sebe.

„Pak si tady musíte sednout a vyčkat tak půl hodinky. Jakmile se mi vrátí síla, zajdu si doplnit placatku a pak vás jistě zahrnu komplimenty, jaké si ani nedovedete představit.“

Zavrtěla hlavou. „Děkuji, ale ne.“

„Myslíte to vážně? Každá si tu a tam potrpí na komplimenty. Například hned teď vám můžu říct, že vaše rty jsou velmi vábivé, protože jsou přísné a zároveň růžové. Dosáhnout takové kombinace je obtížné. Horní ret je tenčí, ale má hezký tvar, kdežto ten spodní je jako pozvánka ke hříchu. Jste si jistá, že nesdílíte nadšení svojí zaměstnavatelky pro noční dostaveníčka, Rosie?“

Teď už byla rudá úplně všude, ale dávala si záležet, aby to nebylo znát na hlase. Rozhodně se snažil ji nějak vyvést z míry a ať ji trefí šlak, jestli se nechá. Je to záležitost hrdosti, aby se nenechala vyvést z míry.

„A i kdyby, určitě nejsem ochotna vám o tom vyprávět, lorde Wrexhame. Rozhodně bych si k takovým hrátkám nevybrala muže, který si ráno patrně nebude pamatovat ani moje jméno.“ Následovalo mrtvé ticho po takovém přímočarém úderu. Pocit trapnosti doprovázela hanba, jak je mrzká. „To jsem neměla říkat. Bylo to kruté.“

Tiše se zasmál. „Upřímnost je vždycky krutá. A je zázrak, že přežíváte jako společnice, jestliže vždycky říkáte s takovou upřímností, co si myslíte.“

„To nedělám.“

„No, já vlastně nevím, jestli mám být polichocen, nebo je to jenom zastřená vedlejší cestička jak flirtovat.“

„To tedy není,“ ohradila se opět.

„Ne, asi ne, tohle není váš styl. A je to škoda. Měl bych jít, než někdo začne přemýšlet, jestli snad tady s vámi neprovádím nějakou špatnost.“

V tuhle chvíli zněla jeho mluva velmi střízlivě. Nepochybovala, že se asi rychle chce dostat k dalšímu alkoholu. Byla znovu v pokušení ho požádat, aby to nedělal... anebo se alespoň pokusit ho od toho odraďit. Ale pak jen v duchu nad svým počínáním zavrtěla hlavou. Nemá to smysl. Celé roky se snažila zastavit svého strýčka, aby se neutopil v alkoholu, ale stejně tak nakonec dopadl. Jestliže se jí nepodařilo zachránit nejdůležitějšího člověka ve svém životě, pravděpodobnost, že se jí podaří zachránit naprostého cizince a odvrátit jej od cesty, kterou si svobodně vybral, je zcela nulová.

„Dobrou noc, lorde Wrexhame. Dívejte se na mostech, kam šlapete. Byla by škoda, kdybyste se nedožil rána.“

DRUHÁ KAPITOLA

Dávejte pozor, kam šlapete.

Dominic velmi pochyboval, že by kdokoliv v paláci Gioconda litoval, kdyby té noci vydechl naposled. Ačkoliv, Hib možná ano, ale Hib se nepočítá.

Aby byl spravedlivý, doufal, že po té slovní přestřelce bude slečna Rosie Primulka cítit alespoň trochu viny. Svědomí bývá zapeklité.

Usmál se té přezdívice, kterou jí vymyslel. Ona ji nejspíš neocenila, ale slušela jí. Druh ženských jako ona chce za všech okolností vypadat důstojně a ostatní o důstojnosti poučuje, což je vlastně dost paradoxní, když se vezme v úvahu, jaké bezostyšné potěšení nalézá její teta v tělesných rozkoších, jež Benátky mohou poskytnout.

Ale na druhou stranu musí slečně Rosie Primulce přiznat, že nikdy žádné opovržení vůči své tetě nedala najevo. Buďto žádné necítila nebo byla perfektní herečka s velmi vyvinutým pudem sebezáchovy. To je možné, ale nepravděpodobné. Spíš ji to nezajímá. Je otupená životem a okolnostmi. Dokud ji teta bude žít, je rozhodnutá nic nevidět.

Podíval se na kapesní hodinky. Neměl tady slečnu Primulku popichovat, má zpoždění. Přešel přes most dell'Academia a ohlédl se přes rameno.

„Dávejte pozor, kam šlapete!“

Její chladná slova mu zněla hlavou. Ve tmě za kanálem vypadala maurská fasáda paláce Gioconda méně

ošuntělá. V některých vyšších patrech probleskovala světla svíček, jak se hosté chystali na další benátské radovánky. Zakrátko se přidají ke stovkám dalších prostopášníků po celých Benátkách v hazardu a smilnění. Tohle je dokonalé město pro muže jako je on, vyvrženec ze svého světa, kteří se věší na ostatní.

Dokonalý život pro intrikány a zloděje, velké nebo malé.

Otočil se zády k výhledu na palác a zamířil hlouběji do čtvrti Dorsoduro. Trochu se potácel, když přecházel most přes úzký kanál ústící do moře. Benátky mají oči, to dobře věděl, ale i nože, které se můžou zanořit mezi žebra.

Měsíční světlo tančilo po temných vodách a okna ve vysokých zdech tomu přihlížela. Možná byla svědkem, jak ty nenasytné vody polykají muže, ale nikdy o tom nepromluví.

Možná se mu jedné noci nepodaří projít bezpečně temnotou, ale pochyboval, že by za to mohl pád z mostu do vody.

„Bavila ses dobře s tím zlobivým, ale hezkým benátským chlapcem?“ Lady Graftonová se zeptala hlasem hlubším než obvykle. Seděla opřená o množství brokátových polštářků v posteli. Její župan v barvě šampaňského splýval dolů jako odložené motýlí křídlo a přispíval k dojmu, že tam přebývá dekadentní císařovna. Obrázek však narušovaly papírky, na kterých měla natočené vlasy a také poťouchlý výraz v očích.

Phoebe si vzdychla a posadila se na malé kanapátko u okna, jímž bylo vidět na kanál.

„Nebud' legrační, Milly. Není nic zábavného přihlížet, jak se člověk ničí, i když to dělá s vtipem a úsměvem. Byla jsem jen zvědavá.“

„A na co?“

„Na spoustu věcí. Ujišťoval nás o tom, že se mu nedařilo v kasinu a musí šetřit, přesto nevysvětlil, proč si

vybral zrovna hotel Gioconda. Pro něj je dost... nudný.“

„V tom případě, co tu potom dělá George Clapton? Toho nepříjemného mladého muže láká nuda asi ze všeho nejméně.“

„To je pravda, ale on se tu ubytoval kvůli těm strašným Farnsworthyovic dvojčatům. Doufala jsem, že odejde, když se ty dvě vypravily s rodiči do Florencie, ale zdá se mu, že si užívá svobody, kdy je daleko od svého otce.“

„To se dá pochopit. Sir Henry je ten nejhorší suchý kořen, jakého jsem kdy potkala.“

„Staré suché kořeny rychle chytí plamenem, Milly. Stejně to pořád nevysvětluje, co tu dělá lord Wrexham.“

„Příliš přemýšlíš a přeháníš to, Phoebe. Gioconda má mnoho výhod pro takové jako on. Je blízko jeho milovaných kasin, a přestože je to hotel, je tu dost málo personálu, takže si může chodit, kdy chce a kam chce a nikdo si toho nevšimne. Musím ti připomenout, že jsme si tenhle hotel vybraly ze stejného důvodu. Určitě si nepřeju, aby kterýkoliv dotěrný služebný duch klevetil o tom, co *dělám* v noci.“

Millyin hlas sklouzl ke svádívému tónu a Phoebe se na ni nepřítomně usmála. Byla to pravda, ale přesto...

Milly si vzdychla. „Tebe trápí něco úplně jiného, mohlo by to být předzvěstí něčeho špatného. Co to je?“

„Já nevím. Všechno jde zatím velmi dobře. Místní šlechta si tě oblíbila a jsme všude zvány. Dokonce i paní Banisterová se rozhodla, že tvůj titul a bohatství je dostatečnou kompenzací toho, že se vždycky skandálně zamiluješ do nějakého cizince a zmizíš s ním do noci.“

„Ona je jen nadšena, že jsme tu,“ zasmála se Milly. „Nic nepotěší člověka jejího typu tak, jako to, když na někoho může pohlížet svrchu. Ale je mi moc líto jejího syna, doufám, že sebere dost kuráže, aby se jí vzepřel.“

„O tom pochybuju. A jestli to udělá, udělá to nějakým nešťastným způsobem, kterým sám sobě ublíží víc než jí.“

„Myslíš, že se něco podobného stalo i Wrexhamovi?“ spekulovala Milly. „Agatha Banisterová mi říkala, že mu zemřela matka, když byl ještě batole a vévoda je očividně výjimečně čestný a pyšný člověk.“

Phoebe nad tím nakrčila nos. „Můj nejméně oblíbený druh. Jaký další drb ti ještě sdělila?“

Milly chvíli otáčela prsty nožičkou sklenky, aby sklo vrhalo odlesky na její župan.

„Říkala, že ho vychovávala babička, vévodkyně vdova, která byla úplně šokujícím způsobem skandální osoba, jež měla dům plný umělců a herců. To není úplně spořádané prostředí pro výchovu dítěte.“

„O tom nic nevím, ale zní to daleko příznivěji než ta přílišná zbožnost, kterou jsme zažily my.“

„Já bych sem naši rodinnou zbožnost netahala, Phoebe. Nikdy bych byla nepředpokládala, že služba Bohu může vést ke krutostem.“

„To je pravda. No, ať už je důvod, proč se zpíjí do bezvědomí, jakýkoliv, je ho škoda. Býval to inteligentní muž.“

Milly si uhladila hedvábí županu na přehozu. „On stále inteligentní je, drahá, nepodceňuj ho jen proto, že je opilec a hazardní hráč.“

„Ne, nebudu. Viděla jsem, jak obratně hraje v kasinu, než mu alkohol zatemní rozum. A strýček Jack přežíval roky jako jeden z nejlepších agentů koruny, než ho pití stáhlo ke dnu. Asi mi ho připomíná.“

„Má drahá, zbožňovala jsem Jacka, ale byl úplně obyčejný jako starý kus chleba, kdežto Dominic je jeden z nejhezčích mužů, jakého jsem kdy viděla, a že jsem jich viděla hodně. A to je to smutné. Může žít v exilu bez halíře a upíjet se k smrti, ale věř mi, jakmile jeho zbožný a ctnostný tatíček zaklepe bačkora, a z Dominica se stane další vévoda z Rutherfordu,

všechny nejvýše postavené rodiny v Londýně seřadí svoje dcerušky do řady, aby je nabídly jako příští věvodkyně. A co horšího, tyhle dcerunky ani nepípnou a poslechnou. Jeho vzhled, šarm a představa, že se stanou tou, které se povede umravnit hejska, je všechny donutí, aby se o něj mezi sebou popraly.“

Phoebe se na tetu podívala. „Tebe to k němu přitahuje?“

„Panebože, ne! Přece dobře víš, že mám ráda medvídky a ne štíhlé, pružné pantery, mezi něž lord Wrexham určitě patří. Dávám přednost velkému, dobře stavěnému muži před uměleckým dílkem jako Dominic.“ Natěšeně vzdechla a Phoebe se musela zasmát.

„Jako je Alexej Razumov?“

Milly napodobovala rychlé ovívání se vějířem. „Alespoň jednou mi náš úkol přivedl do cesty takový slibný materiál. Je jen škoda, že nemá ani inteligenci ani srdce, které by se vyrovnalo jeho fyzickým vlastnostem. Ale i přesto pro naše zdejší úkoly poslouží velmi dobře.“

„Je do tebe určitě úplný blázen, příliš netlač na pilu, ještě nemáme všechny kousky skládačky pohromadě.“

„Nijak nespěchám, drahá Phoebe. Momentálně jsme přesně to, jak vypadáme: bohatá vdova a její trpělivá společnice. Obě si užíváme všechny radosti, jaké tohle krásné město může nabídnout. A to je všechno.“

TŘETÍ KAPITOLA

Na Benátky vesele svítilo sluníčko, dokonce se některým jeho paprskům dařilo pronikat dovnitř zaprášenými tabulemi skla do knihkupectví signora Martelliho v úzké uličce Dorsodura. Ty, které se tam prodraly, se nejdříve zastavily na úplně obyčejném slamáku a zatančily na jeho oranžových stuhách.

Dominic čekal venku před oknem a sledoval dva lidi uvnitř.

Ty oranžové stuhy byly nové, ale ten slamák i tu ženu, jež ho měla na hlavě, dobře znal. Určitě by se neměla vyskytovat dobrou půl hodinu cesty od hotelu Gioconda v poněkud pochybné benátské čtvrti, kde se pohybovali jen umělci bez vindry v kapse a hladoví básníci, kteří si vzali do hlavy, že Benátky je jistě vynesou nahoru na vlně slávy.

Dávejte pozor, kam šlapete!

Těmi slovy se s ním Rosie Primulka včera večer rozloučila a jemu zněla v uších po celou noc a dodávala na pikantnosti jeho nočním činností.

Jen další příklad někoho, kdo radí jinému a sám nic podobného nezkusil.

Dominic podlehl pokušení a vešel do knihkupectví celý natěšený, že ji bude moci vrátit její vlastní radu. Knihkupec zastával očividně stejný názor jako on. Držel na hrudi knihu, dost se potil a bezmocně cosi blekotat napůl italsky a napůl anglicky.

„Ale, *signorina*, tahle není vůbec *per giovani donne*

innocenti... je to... jak se to jenom řekne anglicky? Je to... *ah mio*...

„Snaží se vám, myslím, říct, že tahle kniha je příliš pikantní pro dobře vychované mladé dámy, slečno Primulko. Dovolte, signore Martelli,“ Dominic se natáhl přes pult a nastavil ruku, aby na knihu dosáhl. Signor Martelli rezignoval a knihu mu se značnou úlevou podal.

Slečna Brimfordová už dost ztuhle naslouchala knihkupci, ale když zaslechla Dominicův hlas, za její mrazivý postoj by se nemusel stydět ani lakomec, jehož žádají o peníze. Otočila se a zaostřila na něj své tygří žlutohnědé oči, jež i přes svou teplou barvu dokázaly hledět ledově.

„To mi, lorde Wrexhame, prosím, vysvětlíte. Obávám se, že moje italština není dostatečně dobrá, abych dokázala diskutovat o podobných problémech. Snad mi váš skvělý intelekt dopřeje jasné vysvětlení, proč je tahle kniha takovou hrozbou pro mou jemně vychovanou duši.“

A protože tohle řekla skvělou italštinou, musel se začít hladit po bradě, aby zakryl smích.

„No dobře, sice jsem dalek toho, abych se stavil mezi ženu a...“ Otevřel poněkud poničené desky knihy. „Dobrý bože! *Fanny Hillová*?“

„Nebesa, on umí číst!“ pronesla slečna Brimfordová a vytrhla mu knihu z momentálně se třesoucích rukou. Položila pár mincí na pult a vyšla ven z krámu. Signor Martelli jen pokrčil rameny a posbíral si mince.

„Snažil jsem se,“ poznamenal nakonec, „ale i ty *innocenti* se musí z něčeho učit.“

„Vynikající postoj, Martelli. Ale člověk by předpokládal, že začnou na nejnížší příčce žebříku a budou stoupat vzhůru.“

Dominic vyběhl z krámu a koutkem oka zahlédl, jak její postava mizí v úzké uličce vedoucí na východ. Kráčela bez váhání bludištěm uliček a přes mosty,

ignorovala občasné podbízivé volání gondoliérů a obchodníků s povýšeností královny.

Dominic se k ní víc přiblížil a ona se zastavila.

„Potřebujete snad něco, lorde Wrexhame? Jako třeba ukázat cestu do nejbližší vinárny?“

„Ne, děkuju, znám je všechny. Snažil jsem se o rytířské chování a ujistit se, že se tu neztratíte. Pořád si tím nejsem tak úplně jistý...“

„K mostu dell'Academia musím přesně pětkrát zahnout: doleva, doprava, doleva, doprava a nakonec doleva. Cestou je obchod signora Cavalliho. Budu tam asi tak pět minut nakupovat. Pokud chcete, můžete na mne počkat a odnést mi balíčky do hotelu. Já budu pokračovat do baziliky, kde se zdržím ještě asi půl hodiny.“

Než stihl ventilovat svůj vztek, byla pryč.

Předchozích čtrnáct dní, kdy bydlel v hotelu Gioconda, až do včerejšího večera s ním slečna Brimfordová prohodila sotva deset slov. I když, pravda, její chladné pohledy byly více než výmluvné.

Mimořádně intenzivně si to vynahradila.

Měl jí přesně sdělit, co si má udělat s těmi svými balíčky. Což by mohl ještě udělat, jen aby uviděl ty její tygří oči zase vzplanout. Jasně si všiml těch zelených skvrnek na zlatém pozadí.

Zašklebil se a vydal se za vytčeným cílem. Po dost drsné noci si zaslouží trochu rozptýlení.

Zatraceně!

Phoebe zůstala v papírnictví signora Cavalliho déle než obvykle v naději, že lorda Wrexhama to znudí a odejde, ale ten hrozný člověk se pořád opíral o zeď s rukama zkříženýma na hrudi a bradou zabořenou do pomuchlané kravaty.

Obvykle si vychutnávala návštěvu Cavalliho papírnictví a výběr krásných dopisních papírů, ale dneska byla velmi roztržitá, nemohla se soustředit. Protože ráno, které tak hezky začalo, jí pokazil jistý arogantní

opilec. Neměla přece důvod, aby se nechala vyvést z míry tím, že si kupuje tu rozvernou knihu Johna Clelanda, ale stejně ji to rozrušilo. Mohla sice říct, že si ji nekupuje pro sebe, ale to by bylo maximálně zbabělé.

„Neříkejte mi, že hodláte psát skvosty dopisové literatury,“ pronesl ten hrubián v okamžiku, kdy se vynořila z krámu. „Připadá mi, že touto ctižádostí trpí skoro každá Angličanka v Benátkách, i když největší a první ambicí je zachytit vodovými barvami co nejlépe dokonalejší západ slunce za katedrálou sv. Marka.“

„Vino už vám trochu pomotalo směry stejně jako rozum, lorde Wrexhame. Katedrála je situována na západ. Jestli za ní zapadá slunce, pak slavný David Hume vstane z hrobu a pronese: já ti to říkal.“

Prošla kolem něj. Byla v pokušení hodit mu do rukou některý z balíčků, jako by byl sluha, ale on by je mohl upustit do prvního kanálu, přes který by procházeli.

Následoval ji a chraplavě se smál. „*Fanny Hillová* a Humeův *Dotaz týkající se lidské morálky*. Dal bych cokoliv, abych se mohl podívat do vaší knihovničky, slečno Brimfordová.“

Vzdychla si. Jak čekala, někde pod tou alkoholem zmoženou myslí se skrývalo dobré vzdělání. Taková škoda! Kdyby byla jako matka nebo otec, vzala by za svoje poslání polepsit toho budižkničemu a obrátit ho na cestu světla.

Naštěstí vůbec nebyla jako oni. Nedělala si iluze o biblicky daných ctnostech mužů ani o stejně daném zlu v ženách.

„Já bych dala cokoliv, abych vám viděla záda,“ odsekla a stoupala po schůdcích na mostek přes jeden z menších kanálů.

„Hmmm... *o mně* se říká, že mám celkem pohledné pozadí.“

Knihy jí vyklouzla z ruky a padala přesně do mezery

v dřevěném zábradlí. Už viděla, jak *Fanny Hillová* padá do kalné vody kanálu, ale lord Wrexham se rychle sehnul a chytil ji právě v okamžiku, než propadla zábradlím. Byla to tak rychlá akce, až měla obavy, aby také nespadl a chytila ho za šosy sluncem zahřátého kabátu. Se zavrčením se narovnal a zastrčil si knihu pod paží. Pak se natáhl a vzal jí z rukou v papíru zabalený balíček dopisních papírů z Cavalliho obchodu.

„Raději vám ty balíčky *ponesu*, slečno Brimfordová. Bude to jistě bezpečnější pro nás pro oba.“ Oba si je srovnal do ruky a dodal lehce kousavě: „Už můžete pustit můj kabát, myslím, že jsem chytil balanc.“

Pustila jeho kabát a stiskla ruce k sobě. „Umíte plavat?“

Zvedl tmavé obočí. „Umím. Proč?“

„Zdá se, že skoro jistě skončíte jednoho dne v kanále. Je lepší vědět, že máte naději bojovat o život.“

Usmál se a v očích se mu zračily odlesky vodní hladiny. „Taková ohleduplnost, jsem skutečně dojat. A vy?“

„A já co?“

„Umíte plavat?“

„Ano.“

„No samozřejmě.“

„Proč samozřejmě?“

„Protože je to nejméně očekávaná odpověď. Jako vy sama.“

Nebyla to žádná lichotka, ale připadala jí to tak. Čert vem toho chlapa, červenat se rozhodně nebude. Vykročila opět směrem na východ.

„Kam jdeme?“ zeptal se.

„Já jdu do baziliky. Vy ne. Naše cesty se rozdělí u mostu dell'Academia.“

Loudal se dál za ní a její narážku nevnímal. „A proč do baziliky? K duchovnímu kontaktu s Bohem? Slyšel jsem, jak někdo říkal, že vás vychovali misionáři.“

„*Zplozena* misionáři, ale to je všechno. Vychoval